

at bidrage sit. Ikke sjældent hører man ude omkring paa Møder og i Bladene, ja, ogsaa her i Salen Røster, der sige: Det Parti, hvortil jeg hører, glæder sig ved at have Æren af den eller den Foranstaltningens Gennemførelse. Men gør man Fordring paa en saadan Ære, maa man ogsaa tage Følgerne, og det betyder efter min Opfattelse, at man maa sige: Forholdene ere af en saadan Beskaffenhed, at den tvingende Nødvendighed er til Stede, vi maa bøje os for de Kendsgerninger, der foreligge, og tage de Byrder paa os, som vi altsaa selv have været med til at foranledige. Jeg vil anbefale, at man ikke, som man synes at ville gøre det fra konservativ Side, hævder, at den direkte Beskatning maa man absolut ikke forhøje eller i alt Fald ikke komme mere ind paa end absolut nødvendigt. Jeg vil anbefale, at man holder sig til, hvad den højtærede Finansminister og vor Ordfører have sagt, nemlig ikke at forrykke det Forhold for Fordelingen mellem direkte og indirekte Beskatning, som indeholdes i disse Forslag, saaledes at man lægger mere over paa den indirekte Beskatning og mindre paa den direkte Beskatning.

Sonne: Den højtærede Finansminister hævdede i Gaar den Opfattelse, at Skattelegningsapparatets Ufuldkommenhed neppe træder stærkere frem over for Landbrugernes end over for andre Skatteyderes Ansættelse, og den højtærede Finansminister underbyggede denne sin Opfattelse med en skønsmæssig Beregning, hvis Hovedlinier vare følgende: Vi gaa ud fra en Indtægt pr. Tønde Hartkorn af 600 Kr. og regne et gennemsnitligt Hartkorn af $3\frac{1}{2}$ Tønde pr. Gaardejer. Det giver altsaa en Indtægt af 2,100 Kr. Vi sætte Ejendommens Værdi til 30,000 Kr. og regne, at der skyldes det halve, nemlig 15,000 Kr., som forrentet med 4 pCt. giver 600 Kr., og tilbage blive saa 1,500 Kr. Jeg vil gøre den højtærede Minister den Indrømmelse, at der i det store og hele ikke er noget at indvende hverken mod de $3\frac{1}{2}$ Tønde Hartkorn eller mod Rentebeløbet 600 Kr., men saa vil vistnok den højtærede Minister ogsaa gøre mig den Indrømmelse, at det hele staar og falder med de 600 Kr., vi gaa ud fra som Indtægt pr. Tønde Hartkorn. Der sagde den højtærede Minister, at det var et skønsmæssigt Beløb, og saa bliver altsaa Spørgsmaalet: Rammer det det rigtige? Vi ere ikke ganske uden Korrektiv for dette Beløb. Lad os se, hvad det vilde blive for hele Landets

Hartkorn. Det vilde svare til en samlet Indtægt for hele Landets Hartkorn paa 225 Millioner Kr. Hvad er nu Værdien af Landets Hartkorn? Hvis jeg tager det runde Tal, der ligger nærmest ved det af den højtærede Minister benyttede Tal, sætter jeg Værdien til 8,000 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Det giver for alt Landets Hartkorn en Værdi af 3 Tusinde Millioner Kr., hvoraf det halve, 1,500 Millioner Kr., skyldes bort. Renten heraf til 4 pCt. bliver 60 Millioner Kr., som blive at fradrage de 225 Millioner Kr. Tilbage ere saa 165 Millioner Kr. som Indtægt for det første for de 15 Hundrede Millioner Kr., som Landbrugerne selv have indestaaende i Ejendommen, og hvis Rente er 60 Millioner Kr., og som Arbejdsvederlag. Med andre Ord: Landbrugets samlede Arbejdsvederlag vil blive 105 Millioner Kr. Har den højtærede Finansminister alligevel ikke Indtrykket af, at 105 Millioner Kr. som Arbejdsindtægt er lovlige lavt sat, naar man sammenstiller den med Landbrugets samlede Høstværdi, der er halvsjette Hundrede à seks Hundrede Millioner Kr., og naar man sammenstiller den med Landbrugets Eksportværdi. Det er et Skøn. Men jeg synes ogsaa, at vi komme til det samme, hvis vi stille Beregningen op for Indehaveren af 1 Td. Hartkorn, idet jeg paa Forhaand gør den Indrømmelse, at Udbyttet af en Bedrift paa 1 Tønde Hartkorn selvfølgelig er forholdsvis større (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Meget større!) Selvfølgelig, den Indrømmelse gør jeg, men alligevel lad os sætte dette Brug til 8,000—10,000 Kr. — det er ikke det, det kommer an paa — og lad os sige, at Indehaveren skal forrente maaske halvfemte Tusinde Kroner, det vil være i Gennemsnit 180 Kr. Saa er der tilbage som Vederlag til Brugerens og Hustrus Arbejde 420 Kr., hvori er inkluderet Renten af det Beløb, han selv ejer. Der bliver saa i Virkeligheden et Arbejdsvederlag paa 200—250 Kr. Ogsaa denne Prøve synes jeg tyder paa, at Beløbet ligger for lavt. Jeg indrømmer, at der er Tale om et Skøn, og den højtærede Finansminister sagde jo heller ikke, at dette Tal skulde tages som absolut, men det forekommer mig ikke, at det modbeviser den Antagelse, som jeg lod komme til Orde, at der er Landdistrikter, hvor alt tyder paa, at der lignedes for lavt. Maa jeg i denne Forbindelse gøre den Bemærkning, at naar jeg i Gaar talte om, hvorledes der paa Fyn var et stort Antal Gaardmænd, som havde en Skatteindtægt mellem 600 og 800 Kr., saa maa det ikke